

22/12/2012

Xavier Febrés (<http://www.xavierfebres.com>)

"King of Kings, and Lord of Lords, Hallelujah, Hallelujah!"

Ahir vaig tenir la satisfacció inusual de tornar a escoltar de preu dret, tal com es mereix, la interpretació en viu del famosíssim "Al.leluia" de Händel, del seu oratori El Messies, per part de The Ripieno Consort i el cor de cambra Dyapason, en un vibrant concert convocat al Centre Cívic Pere Pruna de Barcelona.

Anys enrere encara vaig presenciar al Palau de la Música com algunes persones del públic, ben poques, es posaven dretes quan el cor entonava aquest "Al.leluia", en un gest de reconeixement i admiració davant d'un dels fragments musicals més gloriosos de la història de la humanitat, sense cap connotació religiosa necessàriament.

La tradició de posar-se dret a aquest moment és d'origen ben laic. La va implantar el rei Jordi II d'Anglaterra el dia de la interpretació al Covent Garden londinenc, el 25 de març de 1745, en una reacció incontenible d'homenatge, atès que no podia començar a aplaudir en plena audició. Els acompanyants del monarca i el públic van fer com ell, és clar. La tradició s'ha mantingut quasi exclusivament a Anglaterra, però continuo pensant que alguns instants privilegiats com aquest mereixen posar-se retudament drets, més que caure de genolls com a tants altres. Si les persones educades s'aixequen quan sona l'himne del país a determinats actes públics, també al Palau o al Liceu, no veig per què no s'hauria de fer quan sona l'encara més majestuós "Al.leluia" de Händel, el crescendo feliç de veus femenines que repeteixen "King of Kings, and Lord of Lords, for ever and ever, Hallelujah, Hallelujah!". El fet d'aplaudir al final de les interpretacions no deixa de ser una altra tradició. Posar-se admiradament drets en plena audició pot convertir-se en la millor "standing ovation". Són costums.

En honor al detall de la veritat he d'admetre que no em vaig posar dret al moment de l'"Al.leluia". Vaig estar dret tot el concert, perquè es trobaven ocupats el centenar de seients disponibles. No havia experimentat mai tanta satisfacció de quedar-me dempeus durant tot un concert de música clàssica. De vegades les casualitats juguen a favor i les incomoditats tenen premi. "Hallelujah, Hallelujah!"